

LESSON 5**PRINCE SIDDHARTHA'S KINDNESS**

Prince Siddhartha was very kind to people, animals and other living things. As a very brave horseman he won many prizes in the country. Although he did not have to suffer any hardships and difficulties as he had everything, he always thought of the poor people and living things who were working hard to make him happy. He felt sorry for them and wanted to make them happy too as he always was.

One day he was walking in the woods with his cousin Devadatta who had his bow and arrows with him. Suddenly Devadatta saw a swan flying and shot at it. His arrow brought the swan down. Both the boys ran to get the swan. As Siddhartha could run faster than Devadatta, he reached the bird first and found, to his surprise, that the swan was still alive. So he gently pulled out the arrow from the wing. He then got a little juice from cool leaves, put it on the wound of the bird to stop the bleeding and with his soft hand, stroked the swan which was very frightened. When Devadatta came to claim the swan, naturally Prince Siddhartha refused to give it to him. Devadatta was very angry to see his cousin keeping the swan away from him. "Give me my bird, I shot it down," said Devadatta.

"No, I am not going to give it to you. If you had killed it, it would have been yours. But now since it is only wounded and alive it belongs to me because I saved its life," said Siddhartha.

Devadatta still did not agree. Then Siddhartha suggested. "Let us go to the court of wisemen and ask them who really owns the swan."

Devadatta agreed and then both of them went to the court of wisemen to tell them about their quarrel. The wisemen said, "A life certainly must belong to him who tries to save it, a life cannot belong to one who is only trying to destroy it. The wounded swan by right belongs to Siddhartha.

သင်ခန်းစာ (၅)

မင်းသားလေး သိဒ္ဓတ္ထ၏ ကြင်နာ သနားတတ်ခြင်း

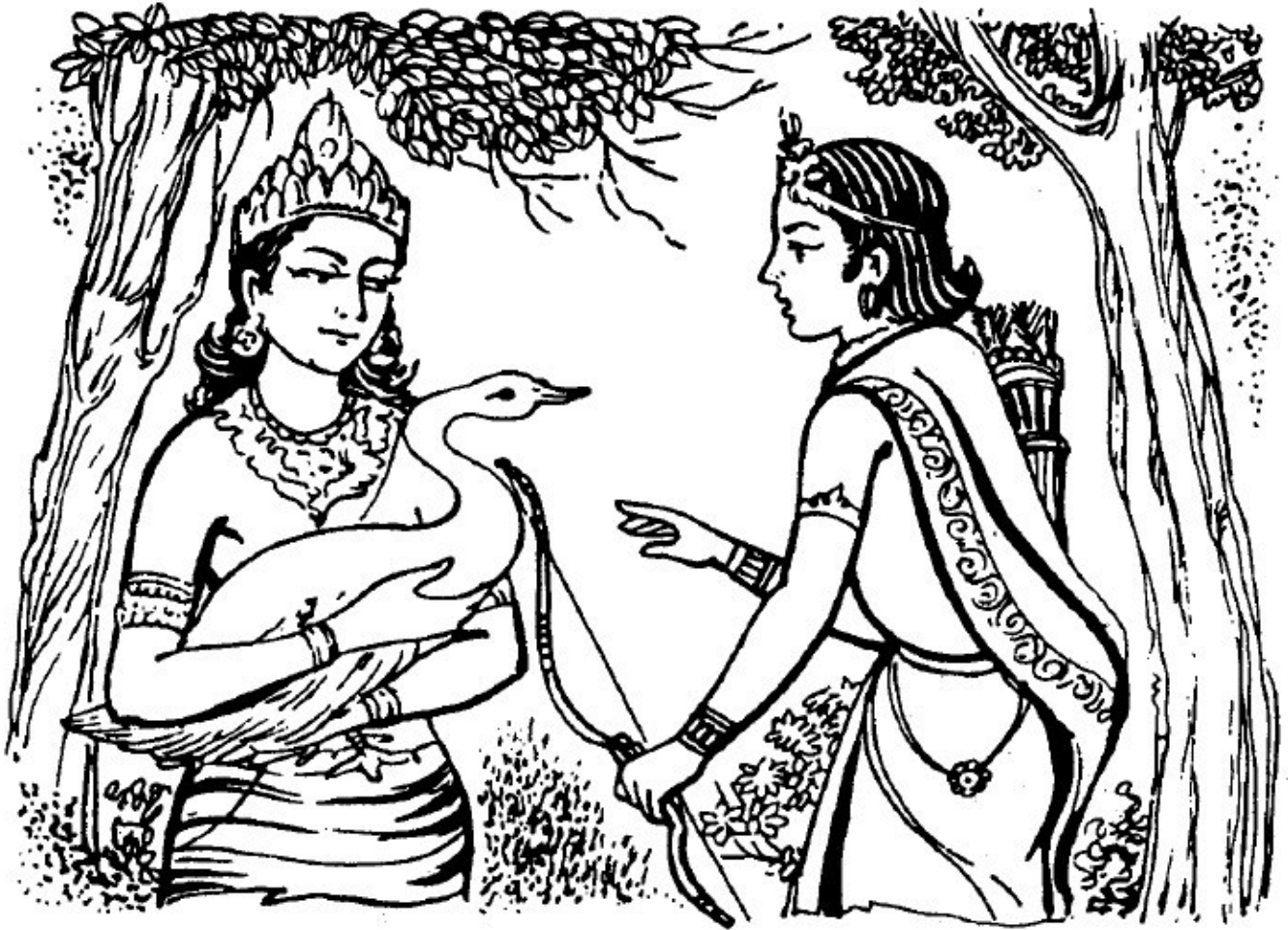
မင်းသားလေး သိဒ္ဓတ္ထသည် လူများ တိရစ္ဆာန်များနှင့် အခြားသတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ အလွန်ဘဲ ကြင်နာ သနားခဲ့ပါတယ်။ သူသည် အလွန်ရဲရင့်သတ္တိရှိပြီး နိုင်ငံအတွင်းမှာ ဆုများစွာကို အနိုင်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သူမှာ အရာ အားလုံးနှင့်ပြည့်စုံပြီးတော့ အခက်အခဲဘာမှမရှိသော်ငြားလည်း သူသည် အလုပ်ကျိုးစားသူများ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ များကို ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ရန် အမြဲစဉ်းစားတွေးတောလေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူသည် ၎င်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လေ့ ရှိပြီးတော့ ၎င်းတို့တွေပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ဖို့ရန်အတွက် အမြဲအလိုရှိခဲ့ပါ တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မင်းသားလေးသည် သူ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ များ လေးတို့ကို ယူလာသော ဒေဝဒတ်နှင့် အတူ တောကစားထွက်ခဲ့တယ်။ ရုတ်တရက် ဒေဝဒတ်က ပျံလာသော ဘဲငမ်းတစ်ခုကိုမြင်တာနဲ့လေးနှင့် ပစ်လိုက်ပါတယ်။ မင်းသားလေးနှင့်ဒေဝဒတ်တို့ဟာ ဘဲငမ်းကို ကောက်ယူဖို့ရန် ပြေးသွားခဲ့ကြပါတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထက ဒေဝဒတ်ထက် အပြေးမြန်သည့်အတွက် ဘဲငမ်းဆီကို အရင်ရောက်သွားပြီး တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘဲငမ်းဟာ အသက်ရှင်ဆဲတွေ့ရှိရ သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် အတောင်ပံတွင် ထိထားသော များကို ကြင်နာစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထသည် သစ်ရွက်မှရရှိသော အေးသော အရည်လေးနှင့်ဘဲငမ်းမှထွက်နေသော သွေးများတိတ်သွားစေရန် သူ၏လက်ဖြင့် ဖွဖလေးပွတ်ပေးပါ ခဲ့တယ်။ ဘဲငမ်းကို ကောက်ယူဖို့ရန် ဒေဝဒတ် ရောက်လာသောအခါ မင်းသား လေး သိဒ္ဓတ္ထသည် ယင်း ဘဲငမ်းကို ဒေဝဒတ်အားပေးဖို့ရန် ငြင်းဖိုလိုက်ပါတယ်။ ဒေဝဒတ်ဟာ အလွန်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက် ပြီးရောက်လာသောအခါ သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘဲငမ်းကို ဒေဝဒတ်နှင့်ဝေးရာသို့ထားလိုက်ပါတယ်။ “ငါ့ဘဲငမ်း ကိုပေး။ အဲဒါငါပစ်လိုက်တာ” လို့ ဒေဝဒတ်ကပြောခဲ့ပါတယ်။

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘဲငမ်းကို သင်ထံမပေးဘူး။ ဘဲငမ်းကို မင်းသတ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် အဲဒါသည် မင်းဟာဖြစ် တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ နာကျင်ယုံဘဲဖြစ်ပြီးတော့ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါပိုင်တယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ငါက သူ့ရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်လို့” ဟု သိဒ္ဓတ္ထကပြန်ပြောခဲ့ပါ တယ်။

ဒေဝဒတ်ဟာ ခုထိတိုင် လက်ခံ သဘောမတူခဲ့ပါ။ ထို့နောက် “ငါတို့ ပညာရှိတွေစီရင်တဲ့တရားရုံးတော်ကို သွားကြပြီး ဒီဘဲငမ်းကို ဘယ်သူပိုင်ဆိုင်သလဲဆိုတာကို မေးမြန်းကြရအောင်” ဟု သိဒ္ဓတ္ထမှ အကြံပြုခဲ့ပါ တယ်။

ဒေဝဒတ်ဟာ သဘောတူခဲ့ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပညာရှိများရှိရာ တရားရုံးတော်သို့သွားရက် ခဲ့ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ပြဿနာကိုရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့ကြပါတယ်။ “အသက်ရှင်နေဆဲဖြစ်လျှင် ယင်းဘဲငမ်း အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့သူသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပြီးတော့၊ အသက်မရှင်တော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ ယင်းဘဲ ငမ်းကို ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ သူသာပိုင်ဆိုင်သည်။ ယခု ဒဏ်ရာသာရရှိထားသော ဘဲငမ်းကို သိဒ္ဓတ္ထသာပိုင်ဆိုင်သည်” ဟု ပညာရှိများမှ ပြောကြား ခဲ့ပါတယ်။





The prince also noticed the activities of various other creatures around him. He saw a lizard, which was crawling out from a crevice in the earth, catching and eating working ants with its tongue. Shortly afterwards, a snake approached, killed the lizard by biting through its head, and swallowed it. Just at this moment, the prince was astonished to see a hawk suddenly descend from the sky, seize the snake, tear it apart and eat it.



LESSON 6

PRINCE SIDDHARTHA’S WEDDING

Prince Siddhartha finished his studies very soon. He had the best teachers to learn from; the best friends to play with; the best house to live in; the best clothes to wear and the best food to eat. His father had built him three palaces one for each season --- one for winter, one for summer and one for the rainy season. He had also built for him extensive parks and hunting grounds with ponds with water-lilies, swans and beautiful fish and them.

Asita and Kondanna who came to the palace had warned the king, “When your son sees a sick man, an old man, a dead body or a monk, he will want to leave your palace and become a monk himself.”

The king was worried that his son would see them and leave the palace. Therefore he gave him many young servants and did not allow any sick man or old man to go into the palace. The king did not even let anybody talk about sickness, old age, death and monks. But Prince Siddhartha was very thoughtful and was asking people many questions. He really wanted to know the meaning of life.

One day the king asked some wise people, “What shall I do to make my son happy? He seems to be thinking always.” They said: “Now your son is sixteen years old. Shall we get a beautiful girl for him to marry?”

The King agreed and sent for all the beautiful girls in the country to come to the palace. When all of them came the King asked the prince to choose one to be his wife.

Among them there was a most charming and kind girl by the name of Yasodhara. When Prince Siddhartha give her a present more valuable than what he had given to the other maidens. The king saw that the Prince had chosen his love. The King happily accepted Yasodhara and allowed his son to marry her.

သင်ခန်းစာ (၆)

မင်းသားလေး သိဒ္ဓတ္ထ ထိမ်မြားလက်ထပ်ခြင်း

မင်းသားလေး သိဒ္ဓတ္ထသည် များမကြာမီမှာဘဲ သူ၏ သင်ယူလေ့လာမှုများပြီးဆုံးခဲ့ပါတယ်။ သူမှာ လေ့လာ သင်ယူရမည့် ဆရာသမားကောင်းများ၊ အတူလေ့လာသင်ယူဘက် သူငယ်ချင်းကောင်းများ၊ နေထိုင်ဖို့ရန် အိမ်ယာ ကောင်းများ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ရန် အဝတ်အစားကောင်းများနှင့်စားသောက်ဖို့ရန် အစားအသောက်ကောင်းများနှင့် ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို သူ၏ဖခင် ဘုရင်မင်းကြီးက ဆောင်းအခါနေဖို့ ရန် နန်းတော်တစ်ခု၊ နွေအခါနေဖို့ရန် နန်းတော်တစ်ခုနှင့်မိုးအခါနေဖို့ရန် နန်းတော်တစ်ခု စုစုပေါင်း နန်းတော် သုံးခုကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူမှာ တောကစားထွက် ရန် သာယာလှပသော ငါးများ၊ ဘဲငမ်းများ၊ သစ်ပင် ပန်းမလ်များ၊ ရေပန်းနှင့်ပြည့်စုံပြီး အလွန် ကျယ်ဝန်းသော ဥယျာဉ်များကိုလဲ ဖခင် ဘုရင်ကြီးမှ တည်ဆောက်ပေးထားပါတယ်။

“ဘုရင်ကြီး၏သားတော်သည် သူနာ၊ သူအို၊ သူသေ၊ ရဟန်းတို့ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ မင်းသားလေး သည်

နန်းတော်ကို စွန့်ခွါပြီး ရှင်ရဟန်းပြုလိမ့်မည်” ဟု နန်းတော်သို့လာရောက်ခဲ့ကြသော အသိတနှင့် ကောဏ္ဍညတို့က ဘုရင်ကြီးအားသတိပေးပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏သား နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်ပြီး နန်းတော်ကနေ ထွက်ခွါသွားမှာကို စိုးရိမ်ပူပန် နေခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ့သားကို အလုပ်အကျွေးငယ်များကိုဘဲ ပေးထားပြီး လူနာ၊ လူအိုများကို နန်းတော်တွင်းသို့ သွားခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ဘုရင်ကြီးသည် လူတိုင်းကို သူနာ၊ သူအို၊ သူသေ၊ ရဟန်းအကြောင်း များကို ပြောဆိုခွင့်ကိုတောင် ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ သို့သော်လဲ မင်းသား သိဒ္ဓတ္ထသည် အလွန် စဉ်းစားတွေးတော ခဲ့ပြီးတော့ လူများကိုလဲ ယင်းအကြောင်း မေးခွန်းများကို မေးနေခဲ့ပါတယ်။ မင်းသား သိဒ္ဓတ္ထသည် ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ်ကို တကယ်ဘဲ သိချင်နေခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘုရင်ကြီးသည် ပညာရှိအချို့ကို “ကျွန်ုပ်သားတော် ပျော်ရွှင်ရန်အတွက် ဘာလုပ်ပေး သင့်လဲ” သိဒ္ဓတ္ထသည် အမြဲတိုင်း စဉ်းစားနေပုံရပါတယ်” ဟု မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ “အခု မင်းကြီး၏သား သည် အသက် (၁၆) နှစ်ရှိပြီ၊ သူ့အတွက် လက်ထပ် ထိမ်မြားဖို့ရန် လှပ ချောမောသည့် အမျိုးသမီးတစ် ယောက်လောက် ကျွန်ုပ်တို့ရှာပေး သင်းသလား” ဟု ၎င်းတို့က ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးသည် သဘောတူခဲ့ပြီး တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ ချောမော လှပသော အမျိုးသမီးများနန်းတော်သို့ လာ ရောက်ကြပါရန် ဆင့်ခေါ် ခဲ့ပါတယ်။ အားလုံး ရောက်လာကြသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏သားတော်ကို သူ၏ဇနီး မယားဖြစ်သင့်သူတစ်ယောက်ကို ရွေးခြယ်ဖို့ရန် တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။

၎င်းအမျိုးသမီးများထဲတွင် ယသော်ဓရာအမည်ရှိသော အလွန်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းပြီး ကြင်နာတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ မင်းသား သိဒ္ဓတ္ထသည် အခြား လက်ထပ်ရသေးသော အမျိုးသမီး လေးများကို ပေးသော ပစ္စည်းများထက် ပို၍ တန်ဖိုးကြီးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ယသော်ဓရာ အား ပေးလိုက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် သိဒ္ဓတ္ထက သူ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရွေးခြယ်လိုက်ပြီးပြီလို့ တွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီးသည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပြီး ယသော်ဓရာကို လက်ခံလိုက်ကာ သူ၏သားတော် သူမနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

